

zorgen, maar tegen den avond zouden allen naar Klei-Hoeve gaan, het huis van burgemeester Bork. Daar zouden ze zich te goed mogen doen aan aardbeien met room. En dan zouden de stadsjongens met den grooten jachtwagen van den Burgemeester worden thuisgebracht. Dat was werkelijk een allerheerlijkst slot.

„Ik hoop maar,” zei Jaap Weert, „dat Paul van Ivenhove dien dag geen roet in 't eten gooit.”

„Waarom zou hij?” vroeg Klaas Bork.

„Je weet toch wel, hoe kleineerend hij altijd tegen Frits Mol doet.”

„Nou ja, dat is op school,” sprak Klaas.

Paul van Ivenhove was de rijkste jongen van de klas en Frits Mol de armste. Paul had altijd een gouverneur gehad, een Franschman, die nu met den oorlog onder de wapens was geroepen. Baron van Ivenhove had zijn eenigen zoon Paul toen op de jongensschool geplaatst.

Ook Frits was door bijzondere omstandigheden op deze school gekomen. Hij had eerst een kostelooze school doorlopen en door zijn buitengewonen ijver en aanleg was hij in het bezit gekomen van een beurs, waardoor hij op deze school verder kon leeren. De moeder van Frits was een weduwe, die een klein kruidenierszaakje dreef.

Het was Paul van Ivenhove een doorn in het oog geweest, dat zoo'n „armelui's kind” met hem in één lokaal zat. En wat hem nog meer hinderde was, dat Frits hem in alle opzichten de loef afstak. De jongens noemden Frits „de prof”, omdat hij gewoonweg altijd wist, wat geen der anderen wist. Paul negeerde hem overal. En och, die Frits was toch zoo'n goedhartig, vriendelijk kereltje, steeds bereid ieder te helpen bij een moeilijke som of een lastige thema.

De andere jongens vreesden, evenals Jaap Weert, dat het meegaan van Paul en Frits een vervelende verhouding teweeg zou brengen. Klaas was echter vol goeden moed en daar Klaas zoo wat de aanvoerder van het troepje was, zette men verder de muizenissen maar uit het hoofd.

De lang verbeide morgen brak eindelijk aan. Reeds voor dag en dauw gingen de dorpsjongens hun gasten tegemoet en toen beklommen ze in de vroolijkste stemming „de Piek”, een der mooiste heuvelen uit den omtrek. Men nam den omtrek eens op, liep om het hardst naar beneden en besloot onder algemeene